

Til Examen.

Til Examen.

I den lange, mørke Gang uden for Klasseværelse Nr. 3 staa fem unge, kjoleklædte Artiumskandidater. De skal examineres i Latin. Gangen er ved en Glasdør skilt fra Salen, hvor Duxen, en »Præmiehingst«, er oppe; han smiler velvillig og overlegent til den røde, forvirrede Examinator og den frygtelige Censor.

De fem unge Mennesker skotte angst ind i Salen.

Der er først den store Lassen, en svær Karl med Knevelsbart og meget mangelfulde Kundskaber; han fører en fortvivlet Kamp med sit hvide Slips, der stadig kravler ham op i Nakken.

Lige over for ham staa Clausager, Embedsmandssønnen, med et mat, blegt Ansigt, matte Øjne bag Lorgnetglassene og klistret, pomadiseret Haar. Han ligner en Fisk en Time efter, at den er trukket op af Vandet.

Jonsen løber i kort Galop op og ned ad Gangen og læser i Horats med kvalt Stemme.

Henne i Hjørnet ved Vandhanen staa Albrecht, et smukt Menneske med røde Kinder og klare Øjne, og gnaver paa sine rystende Fingre, sammen med Mathiesen, en lille, bleg Fyr med Filipenser, strittende Haar og en forskræmt, bedende Mund.

»Det er Pokker til Tid, han er oppe«, brummer store Lassen.

»Du kommer saamænd tidsnok op«, hvisker Clausager.
»Bestyreren fortalte mig, at han derinde har slaaet to ihjel og givet et tg forleden Dag paa det andet Hold.«

Det giver et Sæt i store Lassen, og han haler og slider i sit Slips, saa det bliver helt krøllet.

Lille Mathiesen bliver grøn af Skræk; han staar for Tur til at skulle examineres, og han skeler ind til den fremmede Censor, der ligner en Capucinermunk, synes han. – »Hvis den Draabe falder ned fra Hanen, inden jeg faar talt til tre, faar jeg en god Karakter . . . saa, der faldt den. Huha!«

Jonsen farer hurtigere op og ned ad Gangen og gjentager med en underlig fraværende Stemme: »Non cuivis!... Aah! ... Non cuivis homini contingit adire Corinthum.«

Men Albrecht lister ind i et tomt Klasseværelse, hvor Solen spiller paa de sorte Borde. Han tygger stadig paa Fingrene og stirrer aandsfraværende over mod den graa Gjenbomur og det i Solen dirrende Lindetræ nede i Gaarden; en kildrende Kuldegysen stiger op fra hans Mave og sætter sig fast i Halsen, hvor den gjør ondt; han ser paa en Flue, der sidder i Vindueskarmen, helt gjennemglødet af Solskin og gnider sine Vinger med Bagbenene. »Hvem der var en Flue, eller en Solstraale, eller . . . bare ikke skulde op i Latin!« Han hører store Lassen og Clausager hviske sammen ude paa Gangen, Lassen højere og en Gang imellem bandende »det fordømte Slips«, og Clausager hyssende paa ham. Haa ser Jonsen fare op og ned ad Gangen.

»Der er 700 Vers, jeg ikke har faaet repeteret. Dem kommer jeg s'gu nok op i«, siger Jonsen, i det han standser foran Lassen og Clausager.

»Det gjør Du nok«, hvisker Clausager beroligende.

»Men henne ved Vandhanen staar Mathiesen og beder i Tankerne Fadervor den ene Gang efter den anden, hurtigere og hurtigere.

Man hører en Skraben af Stole inde i Salen, og »Præmiehingsten« rejser sig sejersstolt og bukker anerkjendende for den fremmede Censor.

»Pus dem nu, Mathis«, siger Lassen – han skal sidst op.

». . . i Evighed Amen! -- Nu er jeg klar«, siger Mathiesen og smutter ind i Salen.

Rus.

- - - -

Kilde: Illustreret Tidende nr. 40, 3. juni 1887.